

Halál a nyomortanyán

A falon kövér poloska tévelyeg,
Vámszedője a csöpnyi vérnek,
Vénember morog a rongyokon,
Mert foga nőtt a háztetőnek.

Fonnyadt öklét a keblébe rejti,
Szemében gyilkos láng lobog,
Kint lihegve rág, tép a tél,
Foga közt a napsugár is csikorog.

A tűzhely szája éhesen tátong,
Fagyos szél ásítgat benne,
Zenéjében megborzong a lélek,
Minttha a nyomor sóhaja lenne.

Az egész odu dértől tündököl,
Pókfonálon egy kép függ sután,
A nyirkos falon óra csikorog,
Sántít, csoszog, az elmúltak után.

Az ágyból vén asszony párolog,
Csukott szemén remeg a héj,
Az idő mind jobban közeleg,
Valami furcsát a halálról beszél.

Kínos nyögések hullámzanak benne,
Mélyéről forr, buggyan a való,
Az ember bős-bambán nézi,
Hogv csöndesedik mellén a takaró.

Az asszony lassan megadja magát,
Úveges szemmel utolsót hörögve,
Az ember ökle görcsökbe rándul,
Míg bajszára ül hintázni könnye.

Nyolcvan évig mindig csak hátrált,
Szoritották urak, telek, és gazdakok,
Lelkében robban, villan a **kin**,
S kiüti a jégvirágos ablakot.

Agyban maradtunk

Ágyban maradtunk mind a hárman,
Mozdulatlanul, némán, mint a kő.
Lyukat lehel a Nap az ablakon
S benéz a jégszakállas háztető.

Még füstöl belőlünk gyéren az élet,
Ajkunkon bodrodzik, s villan a mosoly. —
A szakadt dunyha, mint szemfedő,
Felettünk deresen, piszkosan kotol.

Bűvös lázak simogatnak bennünk',
Szinte örülünk, míg varázsuk tart;
Ébren, úgy érezzük, megindul minden
S alattunk inog, szakad a part.

Közülünk egy már előre ment,
Amit hagyhatott, reánk hagyott, —
Alázatot, kint, koldústenyeret,
Amivel őszünk a kilincsre fagyott.

Mert mi már csak így szakadunk el,
Ahogy kiszabtak a régi századok,
Nyütt bőrünkre vigyorral alkusznak
Nyári melegek és a téli fagyok.

Élettöredék

Voltam béres, kubikos, kéményseprő,
Éhenkórász csirkedoktor,
Szinész, kifutó, pedellus, költő,
Gyárimunkás, tollaszsídó, erdőpásztor.

Pénzem, becsületem sosem volt,
Mezítláb a mások tarlóját jártam,
Borús volt a közel, titkos a távol,
Ha nyáron az ebédre vártam.

Mindig sarokban volt a helyem,
Ettem, mit élébem vetettek,
Mégis hittem, mint Krisztus,
Kit hitiéért keresztre szögeztek.

Ha gyötört a láz lila tüze,
Mint beteg ökör, vizet ittam,
Ha korgott olykor a hasam,
Fálnak fordulva nagyot aludtam.

Se ég, se föld, nem nyitott fület,
A szavukat is sajnálták tőlem,
A szemétdombon hamar elnyit,
Kieg a virág. Varrtam a szemfedőmet.